

roslovenskega pouka, ki ne prinaša sadu le učenjakom, ampak tudi pisateljem in sploh omikancem slovanskim!

Žal, da moramo stari slovenščini odreči tudi to namišljeno korist; realisti, kakršni smo, smatramo to korist za takisto iluzorno in fantastično, kakor domišljivost onih privržencev staroklasične filologije, ki si od latinskega pouka obetajo praktične koristi za lahno in brzo učenje — romanskih jezikov. Mi, ki iz izkušnje poznamo to stvar, vemo, da je tako učenje romanskih jezikov preko latinščine strašanski ovinek — okolo hrbta v žep, in da je najboljšje takoj od kraja pričeti z romanščino samo (italijanščino, francoščino). In takisto bi bilo neizmerno več vredno, ako bi se na srednjih šolah slovanskih poučeval namesto stare slovenščine kar naravnost tisti bratovski jezik, ki je po dejanskih razmerah najbolj potreben — pri nas seveda hrvaški.

S tem smo pri kraju. Žal nam je le, da smo morali od začetka do konca nasprotovati Levstikovim nazorom glede stare slovenščine; toda: amicus Levstik, sed magis amica — veritas!

V parku.

Mrači se.

Lahno, lahno
Gube se kulise
Pred dušo temno,
En hip, še en hip,
En utrip
Je telo.

Kostanji molčijo.
Ah, skoraj bo noč,
Skoraj v harmonijo
Neslišnih glasov
Duh kot nov
Plul bo sanjajoč,
Pojoč . . .

V prvem žarki
Gori zvezda že,
Že listi po parki
Počasi blede,
V svojo skrivnost
Dušo tope . . .
O radost!

Že s svetlobo rožno
Se zлива mrak,
Kak nervozno
Trepeče zrak . . .
Tu sem, tu
Kot eter lahak,
Brez glasu . . .

Ivan Sistrov.

